

лински размѣри, дълбочина и подредностъ. Това е чудна и вълшебна приказка, която малцина сж видѣли и преживѣли. А каква дива красота и тишина цари тука! Незатова ли нашиятъ голѣмъ поетъ-революционеръ съ не-подражаемо майсторство е излѣлъ стиха:

На Иринъ-Пиринъ тревата,

На Странджа-баиръ гората.

И захласнати ту въ тоя долъ, ту въ оня, ту отъ тая страна, ту въ оная, които на всѣки завой вече

Хоро — с. Заберново.

разтварятъ нова непрочетена страница отъ тая голѣма книга, вие незабелязано прехвърляте баири, спущате се по полегати склонове, вземате се по мжчителни нагорница и неусѣтно стигате три „Студената вода“ — истинско хайдушко свѣрталище нѣкога. Тука вече напълно забравяте, че сжществуватъ градове и култура: телефони, радио, самолети, грамофони, кино. Напиете ли се пкъ съ студена букова вода, то сигурни бждете, че хлѣба ви не ще стигне, защото ви идва вълчи апетитъ. Затова започвате да побързвате, още повече, че тая глуха и дива обстановка събужда у васъ едно особено чувство на боязливостъ, което ви кара по-скоро да напустенете това царство на дива самота, свѣрталище на хайдутитѣ и на горскитѣ обитатели — вълци, сърни, елени. Малко по-нагоре отъ „Студената вода“, въ лѣво